

OLJKE

2020/21

OŠ ŠMARJE PRI KOPRU

Spoštovane bralke in bralci glasila Oljke!

Nova številka glasila Oljke je spet tukaj. V glasilu boste našli različne literarne in druge prispevke v slovenskem, pa tudi italijanskem in angleškem jeziku. Bogato vsebino glasila dopolnjujejo tudi številni likovni izdelki naših učencev.

Epidemija, ki že od lanske pomladi v veliki meri kroji naše ustaljeno življenje, je korenito posegla tudi v samo poučevanje in učenje. Upali smo, da bomo lahko to šolsko leto pouk v celoti izvajali v šoli, a nas je zaprtje šol pred jesenskimi počitnicami ponovno vrnilo pred ekrane računalnikov. Spomladi pa smo se končno vrnili v šolske klopi in s skupnimi močmi prikorakali do zasluženih počitniških dni.

Hvala vsem, ki ste prispevali k nastanku glasila. Naj vam popestri brezskrbne počitniške dni.

Šmarje, junij 2021

KAZALO

ŽIVLJENJSKE IZKUŠNJE ...	4
MOJA BABICA IN JAZ	5
NEVIDNOST	7
TA NAŠ SVET	9
NEVIDNI ČLOVEK	10
NA PLESU NA STAREM TRGU	11
S PESMIJO NA POT	13
LJUDJE	14
TO SEM JAZ	15
ŠE NEKAJ PRIPOVEDNIH DEL	20
ČE BI OSTAL SAM DOMA	21
STRPNOST/NESTRPNOST	22
REKLAMA ZA KRAJ	26
GOSPOD MROŽ SE ZALJUBI	31
ZALJUBLJENI MROŽ	32
LJUBEZENSKA KATASTROFA	33
BASEN	34
DOBER KMET JANEZ	35
PRILOGA V ITALIJANSKEM JEZIKU	36
NAGRADNI NATEČAJ: 100 GIANNI RODARI	37
CI VUOLE LA NATURA	38
IL FIORE MAGICO	39
L' AUTUNNO	40
LA PACE	40
L' AMICIZIA	41
LA SCUOLA È ANCHE DIVERTIMENTO	42
FESTIVAL DELLA POESIA DEL MARE DI PIRANO	43
PRILOGA V ANGLEŠKEM JEZIKU	47
PRISPEVKI V OKVIRU PROJEKTA TRAJNOSTNA MOBILNOST	69

Življenjske izkušnje

Moja babica in jaz

Moji babici je ime Mirella. Poleg tega, da je izredno prijazna, ustrezljiva in prilagodljiva oseba, je še najboljša mama, žena, tašča, sestra, sestrična, teta, predvsem pa babica v celem širnem ter brezkončnem vesolju.

Ima črne, srednje dolge lase, oči, ki so tako temne, da so že skoraj črne ter enega najlepših nasmehov. Ni ravno visoka kot večina ljudi v naši družini ne. Rojena je v mesecu decembru, ki je po mojem mnenju najbolj čaroben mesec v letu. Čeprav je babica, ne izgleda ravno stara. Velikokrat se nama je že zgodilo, da jo ljudje zamenjajo za mojo mamo. Je izjemno čustvena, skrbna ter radodarna oseba, kar se pokaže predvsem takrat, ko kdo potrebuje pomoč, pa naj bo to pri čemerkoli. Vedno bo našla dejanja ali besede, da bo človeku lahko pomagala. Imava veliko skupnih spominov, predvsem od takrat, ko sem bila še majhna punčka, saj sem zaradi mamine in očetove službe večino časa preživela z njo ter s svojim dedkom Valterjem. Veliko smo potovali, se igrali, se smejali in uživali v družbi drug drugega. Moj značaj, vrednote in želje so zelo podobni babičinim. Tudi jaz sem izredno čustvena, včasih še malo preveč in me skrbi za stvari, ki v življenju niso vedno na prvem mestu. Sem tudi iskrena oseba tako kot ona. Radi imava enake hobije oz. stvari, ki jih počneva v prostem času. Obe imava radi modo in nakupovanje, predvsem oblačil. Med vsemi temi podobnostmi med nama pa obstaja tudi nekaj razlik. Jaz rada berem, ona pa ne. Babica raje riše in je v tem dobra, meni je pa bolj všeč pisanje raznih spisov ali zgodb. Tukaj pa je še ena pomembna razlika med nama, ki pa jo skušam v sebi odpraviti. Babica zna izkoristiti vsak trenutek in v njem uživati. Ne gleda na slabe trenutke v preteklosti in ne gleda naprej v prihodnost, ampak živi tukaj, zdaj in v tem trenutku. Med nama je veliko več podobnosti, na kar sva obe ponosni in zaradi česar sva obe veseli. Zaradi vseh teh podobnosti lahko počneva skupaj veliko stvari in v njih pretežno enako uživava.

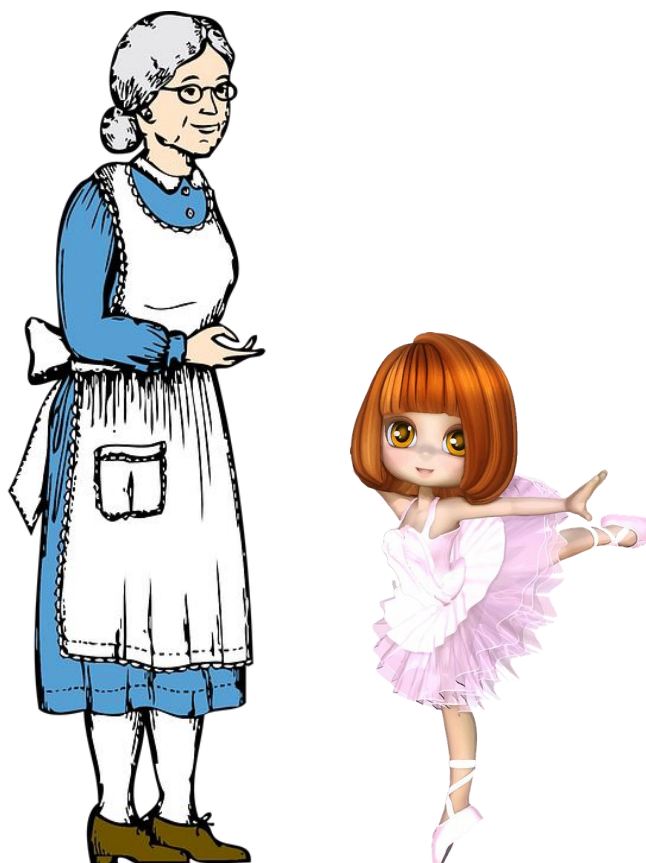
Med drugim radi skupaj pečeva različna peciva. Prav ona je tista oseba, ki me je že kot majhno punčko navdušila nad peko in me kasneje to tudi naučila. Tekom let sem se naučila brati recepte, odčitati količino mase na tehtnici, uporabljati pečico ter še veliko drugih stvari. Kmalu nisem več potrebovala njene pomoči. To jo je seveda vse prej kot žalostilo. Vesela je bila, da se že samostojno znajdem na tem področju. Začelo se je z lahkimi pecivi, ampak kaj kmalu se je moj pogled znašel na črkah zahtevnejših receptov. Čeprav leta minevajo tudi babica ni izgubila veselja do peke. Še dandanes, ko pojem kakšno od njenih peciv, mi na dan privrejo spomini iz zgodnjega otroštva, saj imajo njena peciva in jedi enako odličen okus kot nekoč. Ampak, če sem na tem področju že nekaj časa samostojna, se vseeno velikokrat zgodi, da pečeva skupaj, saj je potem bolj zabavno. Res je, da ni več enako, kot je bilo, ker nekatere stvari počnem drugače kakor ona. Moje drugačne tehnike in navade je ne motijo in obratno.

Nekega dne, ko sva obe imeli slab dan, sva se vseeno odločili peči skupaj. Čutila sem napetost med nama, kar mi ni bilo všeč. Obe sva bili večinoma tiho, saj karkoli bi rekli, bi povzročili prepir. Ker je med nama vladala takšna stoga tišina, mi že nekaj časa ni povedala, kaj piše oz. kaj je prebrala na receptu. Nato sem blizu kuhinjskega korita videla posodo z naribanimi jabolki, ki so skoraj plavala v svojem lastnem sladkem soku, zato sem malo soka odlila. Ni se mi zdelo narobe, ker je bilo v posodi res veliko več soka, kot bi ga po mojem mnenju moralo biti. Bila sem živčna in napeta, ker se mi je vseeno zdelo, da delam nekaj narobe. In ravno tako je bilo. Babica je takoj prišla k meni in me ustavila. V njenih očeh sem lahko videla jezo, ampak nisem bila prepričana, če je bila vsa ta jeza namenjena ravno meni. Izrekla mi je par besed, ki jih človek izreče bližnji osebi samo v jezi. Seveda to niso bile kletvice, saj imava tudi to skupno lastnost, da jih ne marava in seveda ne izgovarjava

nikoli. Počutila sem se žalostno in prizadeto, predvsem pa sem dobila občutek, da sem preveč kregana za to, kar sem storila. Odgovorila nisem ničesar. Samo gledala sem jo v oči in kaj kmalu dobila občutek, da ji je žal, ampak sem se vseeno odmaknila v drugi prostor. Usedla sem se na stol in razmišljala. Kmalu se je kljuka na vratih začela počasi premikati. Vrata so se odprla in zagledala sem jo. Usedla se je poleg mene in dobro minuto je bila tišina. Zaslišala sem šepet. Zvenelo je kot, da mi je rekla: »Oprosti.« Ker nanjo preprosto ne morem biti jezna, sem ji odgovorila: »Nič hudega, je že v redu.« Hitro sva se pobotali. O preteklem dogodku nisva veliko govorili, ker sva bili mnenja, da nobena od naju ni mislila resno. Spoznala sem, da imajo lahko tudi tako prijazni in zabavni ljudje, kot je babica slab dan in da jih ne smeš obsojati, saj so tudi oni samo ljudje. Vrnili sva se nazaj v kuhinjo in peko nadaljevali z boljšo voljo, kot sva jo začeli.

Kmalu sva lahko uživali v najinem rezultatu dela, ki ga midve pravzaprav ne jemljeva kot delo. Je samo še eden izmed mnogih skupnih hobijev, ki naju povezuje.

Pia Cankar, 8. a

Nevidnost ...

Stopil sem na ulico. Bil sem neviden in začel sem se zavedati vseh prednosti, ki mi jih je nudila nevidnost. Bil je deževen dan in ljudje so hiteli pod dežniki proti svojim domovom, le jaz sem počasi hodil in razmišljal, kam naj se skrijem. Sprehodil sem se do parka in bil sem ves premočen. Ustavil sem se pod velikim drevesom in čakal, da dež preneha.

Po uri čakanja se je dež umiril. Ljudje so spet prihajali iz hiš in vse je bilo po starem, saj je posijalo sonce. Lačen sem bil, zato sem se odpravil na tržnico. Do tam mi je bilo čudno hoditi, saj me nihče ni videl. Moral sem biti zelo previden, da se niso zaletavali v mene. Hodil sem po pločniku in zaradi svoje neprevidnosti sem se zaletel v pešca. Ta se je počutil zmedeno, saj ni vedel, kaj ga je udarilo. Drugi ljudje so se obračali proti njemu in se mu smejali. Sam sem hitro zbežal vzdolž ulice. Bil sem še bolj previden kot prej, saj bi lahko ljudje mislili, da sem kakšen duh. Ko sem prispel do konca ulice, sem zagledal tržnico, kjer je bilo vsega na pretek. Ljudi so se premikali kot mravlje v mravljišču. Otroci so tekali in se igrali skrivalnice. Ženske so večinoma nakupovale hrano in oblačila. Može pa so si ogledovali različne stroje in kuhinjske naprave. Tukaj je bilo vse, kar si si zaželel. Brez premisleka sem se ustavil ob stojnici s hrano. Ko sem razmišljal, kaj bi jedel, sem se spet zavedel, da sem neviden. Nisem vedel, kako naj bi plačal hrano, saj bi se prodajalki zdelo čudno, da denar in hrana lebdita v zraku. Po kratkem premisleku sem se odločil, da ne bom kupil ničesar.

Ugotovil sem, da ni prijetno biti neviden, saj ne moreš narediti oziroma kupiti ničesar. Ljudem bi se zdelo moje početje čudno in začeli bi verjeti v duhove. Kdo ve, mogoče bi me ujeli in zažgali na grmadi. Razmišljal sem in razmišljal, kako naj spet postanem viden. Vedel sem, da sem uničil vsa navodila za izdelavo napoja, zato nisem znal, kako naj naredim zdaj napoj za vidnost. Edina prednost nevidnosti je bila ta, da mi nobeden ni mogel zaračunavati dolgov, ki sem jih imel.

Dnevi so minevali in vedno bolj sem se počutil osamljenega. Če sem našel kakšne ostanke v smeteh, sem jih pojedel, drugače sem pa bil lačen. Za ležišče sem uporabil staro in umazano vzmetnico, v smetnjaku pa sem našel popackano odejo modre barve. Pred spanjem sem razmišljal, kako sem se v mladosti vsak večer zabaval. S prijateljem Stanetom sva se vedno pogovarjala, kako lepo bi bilo, če bi imela nadnaravne moči. Nisva se pogovarjala samo o tem. Rada sva nagajala majhnemu črnolasemu fantu Binetu. Imel je očala in vse razrede je končal z odliko. Vem, da to ni bilo lepo od naju, saj sva mu vsak dan po pouku vzela očala in stekla stran. On je začel teči za nama, ampak nikoli naju ni ujel, ker je bil zelo počasen.

Nekega dne pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Ko sva mu kot vsak dan vzela očala in začela teči, ga po nekaj metrih nisva več videla. Še preden pa sva se začela smejati na njegov račun, je iz moje roke poletela ukradena stvar. Pogledal sem naokoli in nič mi ni bilo več jasno. Ko se je Bine prikazal, sem videl njegova očala na njegovem nosu. Bil sem začuden in malo zmeden. Vprašal sem ga, kako mu je to uspelo. Povedal mi je, da je izumil prstan nevidnosti. Ko si ga je nataknil na prst, je postal neviden in ko si ga je snel, je postal spet viden. Bil sem začuden, ampak v dobrem smislu. Od tistega dne sem ga spoštoval in zato sem se tudi jaz odločil, da bom postal neviden. Stane me pri tem ni podpiral. Rekel mi je celo, da sem slab vzor za druge in da mi to ne bo nikoli uspelo, ker nisem dovolj pameten. Takrat sem bil zelo užaljen, saj me moj nekdanji najboljši prijatelj ni podpiral, zato sem se zaprl v hišo in kahal mulo. Nad nevidnim napojem pa nisem obupal. Delal sem noč in dan, ne da bi se zavedal posledic. Skoraj vse prihranke sem porabil in tudi po več tednov si nisem privoščil ničesar. Tudi moj oče je bil vedno zelo nesramen do mene in ves denar je zapil. Moja mama ga ni

prenesla, zato se je vrnila v svoj rodni kraj, daleč stran. Od tega dne je nikoli nisem več videl. Očeta pa ni nikoli brigalo zame, zato sem vedno živel v samoti. Medtem ko sem izdeloval napoj, so mi sporočili, da mi je oče umrl, a to me ni potrl. Iz svoje preteklosti sem se tudi naučil, da nikoli ne smeš obupati nad svojimi sanjami, četudi so težko izvedljive.

Zbistril sem svoje misli in skozi možgane mi je švignila ideja kot strela z jasnega. Zamisel je bila odlična. Odločil sem se, da bom šel k Binetu. On je bil lahko tudi neviden in lahko bi pomagal do zvarke, ki sem ga potreboval. Sedaj sem se spraševal, kako naj bi prišel do njega. Rekel sem si, da ne bo druge možnosti, kot da se do njega odpravim peš. Potem pa sem se spomnil, da obstaja neka bližnjica, ki vodi naravnost k njegovi hiši. Ta je vodila po gozdu, ki je bil poln različnih živali. Vsi ljudje so se ga izogibali, a danes se mi je zdel pravi trenutek, da se soočim s tem strašljivim gozdom. Zakorakal sem proti gozdu. Že ob vstopu sem čutil mraz in žalost, ki sta prodirata skozi kožo. Vedel sem, da moram vztrajati, saj druge izbire nisem imel. Sam sem se spravil v to godljo in sam moram priti iz nje. Hodil sem in pazil na vsak korak. Premikal sem se po ozki potki. Zraven steze je bila globoka globel. Po nekaj metri hoje sem srečal zajca. Ni bil takšen zajec, ki si bi ga vsak predstavljal. Bil je modre barve in namesto dlake je imel bodice. Zdel se mi je zanimiv, a hkrati čuden. Začel je hoditi proti meni. Zaznal sem, da zajec čuti mojo prisotnost. Na poti proti bivšemu sošolcu sem srečal še veliko unikatnih živali, ki jih nikoli še nisem videl. Videl sem pajka roza barve, zelenega volnenega tigra in še mnogo drugih unikatnih živali. Prehodil sem že kar nekaj kilometrov, ko sem srečal pet velikanov. Bili so iz kamnov. Na začetku sem se jih ustrašil, saj sem mislil, da me bodo napadli. Moj strah je bil odveč. Čeprav sem bil neviden, so prišli k meni in me pozdravili. Vprašal sem jih, ali me lahko malo nesejo, saj sem bil že pošteno utrujen. Eden me je vzel v dlan in me postavil na ramo. Razgled pod mano je bil čudovit in občutek sem imel, da letim. Čez dobro uro sem bil pred prijateljevo hišo. Spraševal sem se, kako so velikani vedeli za Bineta. Še bolj pa se bil presenečen, saj me je Bine že čakal pred vrati. Pozdravil sem ga in on me je hitro povlekel v hišo. Njegova hiša je bila polna slik. Vsi ljudje na slikah so imeli lesene palčke v rokah. Zgledali so kot pravljični čarovniki, le da so bili resnični. Starega sošolca sem vprašal, če ima še vedno nadnaravne moči in on mi je pritrdil. Od presenečenja sem vzkliknil. V tem trenutku sem mu povedla, zakaj sem prišel do njega. Bil sem neviden in potreboval sem njegovo pomoč. Vprašal sem ga, če me jasno vidi in on mi je brez obotavljanja potrdil. Nato mi je še po kratkem premoru rekel, da sem tudi jaz čarovnik, saj navadnim ljudem ne bi nikoli uspelo narediti zvarke za nevidnost. Vedel je tudi to, da bom nekoč prišel k njemu. Bil sem presrečen, da nisem bil čisto navaden človek. Po nekaj minutnem pogovoru sva se odpravila do roba gozda in pokazal mi je živali, ki sem jih prej srečal. To so bile njegove živali, ki jih je ustvaril in so jih sposobni videti samo čarovniki. Obrnil se je proti meni, me pogledal in s čarobno palico izrekel magični urok: »Finite incantium«.

Bil sem vesel, da sem spet videl svoje dlani. Nato mi je podal drugo palico. Bila je lepo izrezljana in svetlo rjave barve. Potem me je začel učiti različnih urokov. Po nekaj tednih je bil seznam urokov, ki sem jih obvladal, že kar precej dolg. Med drugim sem spoznal še veliko drugih čarovnikov in skupaj smo se zabavali in odkrivali naše čarovniške moči.

Končno sem se počutil, kot da sem našel svoj dom, da živim v pravem svetu, kjer nihče ne sodi drugačnosti in sem lahko svoboden. Kdo ve, kaj vse se mi bo še zgodilo v prihodnosti ...

Sedaj kaže na to, da bo svetla in srečna.

Nika Bordon, 8. a

Ta naš svet ...

Kot vsi vemo, človek onesnažuje svet. Z vso industrijo in izpušnimi plini se je začel problem s segrevanjem ozračja in na splošno celotne Zemlje. Z vsemi odpadki, ki jih proizvedemo, je narava že močno onesnažena. K temu pa pripomore tudi vse večja poseljenost območij.

Če hočemo to izboljšati, bomo morali kar krepko spremeniti naše obnašanje, izboljšati naše odločitve in popraviti mišljenje večine, ker se nekateri ne zanimajo za vse te težave.

Na to, da človek okolju škoduje, je večkrat namignil tudi Mate Dolenc v svoji zbirki pripovedk oz. basni Kako dolg je čas. To, da človek z zidanjem in gradnjo naravi škoduje, je nakazal v pripovedki Krešič proti rovokopaču. V zgodbi se bogataši odločijo, da bodo zgradili stavbo na območju, kjer živijo krešiči. Pred gradnjo pridejo okoljevarstveniki protestirat in obvarujejo krešiče pred smrtjo. Takih in podobnih problemov je dan danes v svetu ogromno. Veliko živali in rastlin bo ali so že izumrle le na območju amazonskega deževnega pragozda, kjer dan za dnem sekajo po cele kvadratne kilometre gozda. Potem tam posadijo druge rastline ali celo samo les odpeljejo in prodajo.

Ogromno prostora se tudi uporablja za gojenje rastlin, iz katerih se potem delajo biogoriva. Le-ta so po eni strani boljša, po drugi pa slabša kot fosilna goriva. So v neomejenih količinah in ne proizvajajo skoraj nič škodljivih izpustov, a za njihovo pridelavo je potrebna zelo velika površina zemlje. Da rastline zrastejo, pa potrebujejo vodo in pogosto se ji dodajo tudi škropila, ki se sperejo v zemljo do podtalnice in potem pridejo spet v vodo in posledično v hrano.

Vse te napake bi se dalo popraviti ali vsaj posledice omiliti. K boljšemu svetu lahko pripomoremo že tako, da porabimo manj vode, zapiramo pipe, ko vode ne rabimo in je ne pustimo teči kar tako. Ugašamo luči, če nismo v prostoru in električne naprave izklopimo, namesto da jih puščamo vklopljene. Kar se pa tiče izpušnih plinov, se raje vozimo z javnim prevozom ali s seboj peljemo še koga.

Ena od trenutno najglasnejših okoljevarstvenikov je Greta Thunberg. Greta še posebej opozarja na probleme v amazonskem pragozdu, saj je ta ključnega pomena za proizvodnjo kisika in posledično tudi za življenje človeštva. Opozarja tudi na posledice segrevanja ozračja, ki vplivajo na koralne grebene in topljenje ledu na Antarktiki in Arktiki.

Večina naštetih problemov je rešljivih, a se bomo morali zresniti, pogovoriti in imeti v mislih, da s takim načinom življenja najbolj škodujemo sami sebi ...

Ludvik Grižonič, 8. a

Nevidni človek

Počutil sem se malce neprijetno, saj nisem bil vajen biti neopažen. Strah me je bilo, da me bodo vseeno videli. Odpravil sem se po ulici in se čim bolj izmikal mimoidočim, da se niso zaletavali vame. Ob vsem čudenju, da sem bil neviden, sem skoraj pozabil razmišljati. Nato pa sem se le spomnil. Nisem imel doma. Niti enega kovanca ni bilo v mojem žepu. Nekje bi moral živeti. Denar bi tudi potreboval, da bi si lahko kaj kupil. Tako sem se zamislil, da sem pozabil na ljudi na ulici in se zaletel v nekega možakarja.

Ulica je obstala. Vsi so gledali vame. Pravzaprav so gledali skozme v možakarja, ki se je ves umazan pobiral s tal. Počutil sem se, kot bi bil spet viden. Kmalu sem se streznil in krenil dalje. Bil sem lačen kot volk, zato sem storil naslednje.

Stal sem pred najboljšo restavracijo. Na skrivaj sem vstopil skozi zadnja vrata v kuhinjo. Kuharji so bili kot podivjani. Tekli so gor in dol, si podajali različne sestavine in se glasno pogovarjali. Tudi če bi me lahko, me ne bi videli. Pod nekim pultom sem zagledal kos kruha. Na hitro sem ga vzel in odhitel na prosto.

Zavil sem v neko temno, zapuščeno ulico. Z vsem veseljem sem pojedel kruh in nekaj časa sem opazoval golobe. Brezskrbno so letali naokoli, saj me niso mogli videti in se tako niso ničesar bali. Spet me je prešinila misel, da sem brez doma. Tista noč je bila težka. Prvič v življenju sem prespal na ulici, na vrečah za smeti, če sem bolj natančen. Bilo mi je tako mraz, da sem pozabil, da imam prste, saj jih nisem čutil, videl pa jih tako ali tako nisem. Vso noč sem premišljeval. Spet sem želel postati viden. Nevidno življenje je težje, kot sem sprva mislil. Mislim, da ne bi zdržal še ene noči.

Takrat se je zgodil čudež. Naenkrat sem spet videl svoje roke in telo. Osupnil sem. Sem se zmotil pri formuli? Te napoj naredi nevidnega le začasno? Hitro sem si želel najti odgovore na svoja vprašanja. Stekel sem na ulico in obstal kot kip. Neka ženska me je zagledala takega. »Kaj počnete tako neurejeni sredi noči?« me je vprašala. Najraje bi se pogreznil v zemljo. Mislim si : »Nevidnost bi mi zdaj prišla še kako prav!« Že sem želel nekaj reči v svoj zagovor, ko je ženska od strahu zakričala in stekla naprej po ulici. Nič mi ni bilo jasno. V vsej zmedenosti sem pogledal v tla in osupnil. Svojih nog nisem mogel videti! Spet sem bil neviden.

Razmišljal sem o izračunih in formulah za serum nevidnosti. Zdelo se mi je, da je vse v redu. Vsekakor se nisem zmotil. Ostala mi je le ena možnost in prav ta se mi je zdela najbolj nora. Pa sem se vseeno odločil, da bom to možnost raziskal. Spet sem si močno zaželel, da bi bil viden. Pomislil sem na to, da sem brezdomec, da nimam denarja in pravzaprav ničesar. V tistem trenutku mi je spet zastal dih. Spet sem se lahko videl. Moja ideja je bila prava. Svojo nevidnost sem lahko nadzoroval.

To me je zelo razveselilo. Lahko bom normalno živel, če pa mi nekaj ne bo po godu, bom preprosto izginil. Počutil sem se kot nekakšen stripovski junak. A to je bila zadnja stvar, ki sem jo želel. Želel sem si le normalnega in preprostega življenja.

Po vsem tem času in najbolj čudni noči, se je začelo daniti. Spet sem se spremenil v nevidnega in se brezskrbno odpravil naprej po ulici ...

Maj Pucer, 8. a

Na plesu na Starem trgu

Poleti je v Ljubljani veliko zabav. Udeležijo se jih ljudje iz vse Slovenije in vsako leto je vedno več tujcev. Če si kaj pomenil, če si hotel biti viden v družbi znanih, ki so vsakodnevno objavljali na Instagramu in imeli ogromno sledilcev, si moral priti na glavno zabavo, ki se je odvijala na Starem trgu. To leto sem se zabave končno lahko udeležila tudi sama, seveda s kupom prijateljic.

Že mesece prej so potekale priprave na ples. S prijateljicami smo preživele ure in ure na telefonih in menile smo se, kaj bo katera oblekla, kdo ji bo obleko šival, kakšna bo pričeska. Končno je prišel tudi ta dan, ko smo se odpravile proti Ljubljani. Sama sem imela dolgo rdečo obleko, ki je najbolj pristajala mojim temnim lasem. Na spodnjem robu in ob pasu je imela kristalčke Swarovski, ki so se močno lesketali na soncu. Lase sem si oblikovala v visoko figo, dva kodra sem si skodrala in ju pustila padati ob obrazu. S prijateljicami smo se zmenile, da se dobimo kar na trgu. To je bil za vse prvi tako poseben ples. Najprej smo se navdušeno fotografirale. Vse smo bile čudovite. Opazile smo, da se je na plesu zbrano ogromno ljudi. Ženske so bile oblečene v prekrasne obleke vseh možnih barv in imele so urejene pričeske. Pri moških ni bilo veliko ustvarjalnosti, saj so nenapisana pravila plesa zahtevala, da se moški oblečejo v črne suknjiče. Svoj videz so nekoliko popestrili z raznoraznimi kravatami. Končno je prišel tudi znani italijanski DJ in začel vrteti glasbo. Vsi smo navdušeno začeli plesati. S prijateljicami smo se zelo zabavale na plesišču, ampak smo kmalu ugotovile, da za tako hitre plese nismo izbrale najboljših oblek. Usedle smo se za mizo in si naročile sok. Takrat je vstopila mladenka s čudovito zlato obleko z ročno izvezenimi cvetlicami. To je bila najlepša obleka, kar sem jih videla. Končno sem jo pogledala v obraz in ugotovila, da je to Urška. Tista Urška, ki ji nenehno sledimo na družbenih omrežjih in ki jo vsi poznajo. Veljala je za najlepše dekle daleč naokoli. Vsi fantje so bili po tiho zaljubljeni vanjo, dekleta pa smo jo občudovali zaradi njenega stila. Ona je postavljala pravila, katere barve so trenutno moderne, kako se naličiti, katera barva las je trenutno najbolj zaželena. Imela je celo svojo znamko ličil in govorilo se je, da bo kmalu imela tudi svojo dišavo. Čeprav je bila na zunaj vsa bleščeča, je bila pogosto nesramna. Ni je zanimalo, koga bo s svojimi objavami užalila. Bila je prevzetna. Usedla se je za modro mizo s svojim tropom občudovalk. Takoj so začele ogovarjati vse okoli sebe. Vsake toliko so jih zmotili fantje, ki so hoteli plesati z Urško, ampak ona jih je vse po vrsti zdolgočaseno zavrnila. Ker si nisem hotela pokvariti tako pomembnega večera, sem hotela pozabiti na Urško in spet smo se odpravile plesat. V oddaljenem kotu smo opazile fanta, ki je sedel sam. Bil je najlepši fant, kar smo jih videle. Imel je črne ravne lase, svetlo polt in skoraj vijola oči ter zlat suknjič. Bil je podoben članom neke glasbene skupine, ki jih je moja prijateljica oboževala in je z njihovimi posterji imela oblepljeno sobo. Takrat je zadonela naša najljubša pesem in hitro smo zaplesale. Črnolasega fanta je opazila tudi Urška. Bil ji je všeč in nekako sta se znašla na plesišču. Vsi so ju občudovali, ker sta bila tako lep par. Ona v zlati obleki, on v zlatem suknjiču, kot princesa in princ. Čeprav je bil lep poletni večer, so se od nekod prikazali oblaki. Začelo je pihati in grmeti. Stemnilo se je. Počasi smo se vsi začeli odpravljati domov. Samo še Urška in fant sta še naprej plesala. Bolj kot je grmel in pihalo, bolj sta se vrtela. Vsi smo začudeno gledali njun drzni ples. Začela sta se pomikati proti Ljubljani, plesala sta vedno bolj noro in nikogar nista opazila. Urško je zbolela noga, želela se je ustaviti, ampak soplesalec jo je kar naprej vrtel. Takrat je začelo še deževati in vsi smo stekli k avtom. Na poti domov smo se veselo pogovarjale o plesu in že delale načrte za naslednje leto.

Naslednji dan sem opazila članek, ki je govoril o Urškinem izginotju. Po divjem plesu je nihče ni več videl. Namigovali so celo, da sta plesalca utonila v Ljubljani. Skrivnostnega fanta je novinar

poimenoval kar Povodni mož. Zdelo se mi je, da je to še ena Urškina poteza, da bo objavila čudovite slike, kako se z novim fantom zabavata.

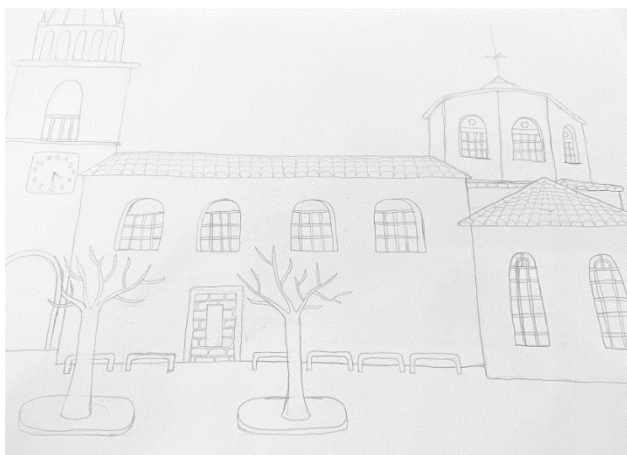
Dnevi so hiteli mimo, ampak nobene Urškine objave ni bilo. Takrat sem ugotovila, da se je Urški zgodilo nekaj slabega. Če je ni bilo na družabnih omrežjih, je bila lahko le mrtva. Čeprav Urške nisem marala, si tega ni zaslužila.

Naslednje leto smo se spet udeležili plesa in spet je bilo čudovito. Urška je bila pozabljena. Vsi pa smo se izogibali Ljubljanci in čudovitim fantom s črnimi lasmi in belo poltjo.

Eliza Skenderović, 8. a

S pesmijo na pot

LJUDJE

Vsi smo ljudje, vsak po svoje,
na svojem koncu enako pesem poje.

Vsi smo različni, vsak po svoje,
vsaka mama varuje dete svoje.

Vsi smo različni in tu pa tam
gremo neznano kam.

Vsi smo različni, vsak po svoje,
v tem norem svetu je lažje v dvoje.

Amy Rojac, 4. a

To sem jaz

Moje ime po svetu
slavijo,
sem radovedni Patrick,
tako mi govorijo.
Sem velik in močan,
rad brcam žogo vsak
dan.
Živali obožujem,
enciklopedije o njih
prežvečujem.
Imam svetle lase in
modre oči,
nagajive misli za lepše
dneve in noči.

Patrick Vrbetić, 4. a

Svetli lasi v vetru plapolajo,
modre oči se s Soncem igrajo.
Ime mi je Karin,
sem glasna in vesela.
Imam brata dvojčka,
za katerega bom vedno skrbela.
Rada plešem in pojem
ter kot vrtavka vsepovsod
migam okrog in okrog.

Karin Vrbetić, 4. a

Devet let sem star,
velik in zgovoren fant.
Svetlih las, zelenih oči,
lice posuto s pegicami.
Vedno umazanih rok
od barvic ali testa,
usta vedno polna
česa sladkega.
Doma mi je lepo,
tudi v šoli ni slabo.
Alen Skenderović, 4. a

Temnih las, svetlih oči
z nasmehom širokim
vaš dan popestrim.
Za srečo ne rabim veliko,
le žogo in pravo ekipo.
Vedno poskrbim,
da mi ni dolgčas:
igrice, izleti in filmi
pri meni so IN.
Leon Skenderović, 4. a

Jaz sem Mia,
včasih policija.
V šoli drugačna
in večkrat lačna.
Ampak to me ne moti,
ker Smoki je naproti.
Tudi, če sem drugačna,
vedno bom takšna,
prav za zmeraj,
zato se ne cmeraj.

Mia Grižonič, 4. a

Jaz sem Chantal, ki
pegice imam.
Že po očeh se vidi, da
rada se igram.
Tudi, če Sončka ni, se
moj obraz sveti,
ker me šola prav nič
ne skrbi.
Chantal Cetin, 4. a

V sebi nosim smeh,
ne trpim laži in krivice.
Včasih sem vesel,
včasih bi na drug planet odšel.
Želim si, da bi bili ljudje prijazni,
da otroci ne bi bili lačni,
da otroci ne bi čutili, da so
drugačni.

Donald Sadiku, 4. a

Visok sem do neba,
imam majhnega hrčka pa.
Za njega skrbim,
z labirinti ga razveselim.
Ne maram pisati in brati,
rajši grem na njivo kopati.
Tudi tam mi utegne dolgočasno postati,
če nimam s kom klepetati.
David Tomažič, 4. a

Jaz sem Rene,
vsi me že poznate.
Imam devet let in
starejše brate.
Rad igram nogomet
in ližem sladoled.
Naredil sem rimo,
da odgnal bi zimo.

Rene Gregorič, 4. a

Imam čop, ki sega do nog.
Rada mamici nagajam in psička
sprehajam.

Moja najljubša žival je krava,
ker mi je najlepša barva rjava.
Rada rišem in zgodbe pišem.
Rada jem sladko, da je življenje
res lahko.

Rada imam pikčaste nogavice,
ker me spominjajo na ptice.

Keli Reja, 4. a

Živela je punca po imenu
Lunca.
Imela je dve kitki,
ki sta jo udarjali po ritki.
Nosila je dva roga,
ki sta bila od nosoroga.
Živela je s prijazno mamico,
oblečeno v pižamico.

Tia Franca, 4. a

Drugačen sem, drugačen sem,
ker živim na samotni kmetiji.
Drugačen sem, drugačen sem,
ker novembra hodim bos
in sem vsem prehladom kos.
Drugačen sem, drugačen sem,
ker nimam televizije
in gledam le prizore iz kmetije.

Jonas Tomazin, 4. a

Od ostalih sem drugačen,
ker nič ne jočem, vedno skačem.

Veselo igram klarinet,
moji sošolci pa nogomet.
Barva všeč mi je rumena,
drugim pa svetlo zelena.

Jaz rad smučam vsako zimo,
ostali se raje grejejo pod klimo.
Z bratom in sestro se zabavam,
zvečer pa v bazenu plavam.

Dominik Sabadin, 4. a

Sem pač tak, nobenemu enak.

Rad se učim sodo in liho,
med poukom sem vedno tiho.

Ko pa se razjezim,
glasno in strašno zakričim.

Jakob Žavbi, 4. a

Jaz sem Oliver in sem drugačen
kot ostali,

ker v šolo prihajam z očali.

Sem drugačen kot ti,
ki imaš modre, jaz pa rjave oči.

Drugačni smo si,
a vsi imamo rdečo kri.

Oliver Sikur, 4. a

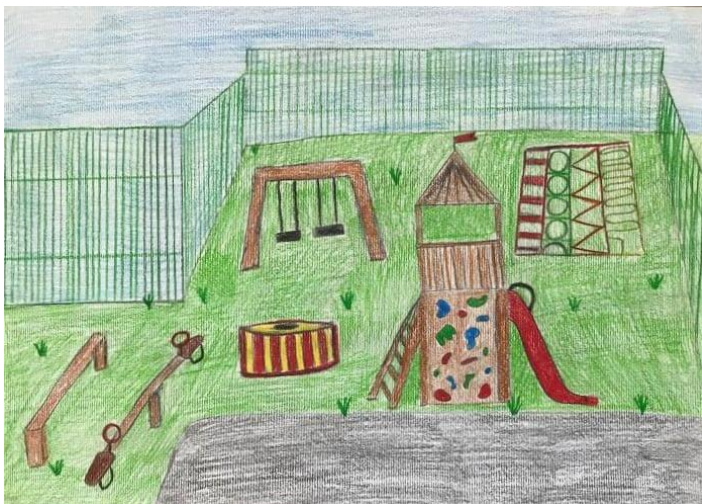
Jaz sem majhen in vesel,
ti pa pust kot plevel.
Jaz sem modrooki in bel,
ti pa črn kot pepel.
Jaz rad skačem in kričim,
ti pa plešeš kot pingvin.
Jaz rad jem sladke pite,
ti rad gledaš dekliške rite.
Drugačen sem kot ti
in to me veseli.

Rok Dolgan, 4. a

Neja moje je ime.
Kdor me dobro ne pozna,
za sramežljivo deklico me ima.
Veliko časa potrebujem,
da se ob ljudeh sprostim.
Ko pa te spoznam,
s teboj klepetam, se igram
in tudi godrnjam.
Tudi modi ne sledim kot danes
večina,
raje nosim udobna oblačila.
Ni mi mar, če kdo me zato zafrkava,
taka moja je oprava.
Pred televizijo dolgo ne zdržim,
na svežem zraku se s prijatelji podim.

Neja Miklavčič, 4. a

Še nekaj pripovednih del ...

Drugošolci so se tudi pripravljali na tekmovanje iz slovenščine za Cankarjevo priznanje. Prebrali so knjigo Anica in grozovitež. Napisali so, kaj bi oni počeli, če bi tako kot Anica, ostali sami doma.

ČE BI OSTAL SAM DOMA

Če bi jaz in moja sestra ostala sama doma, bi se igrala s kockami, šah in bi sestavljala puzle. Ne bi gledala grozljivke, ampak bi gledala smešne risanke. Grozljivke so strašne in od njih ponoči grdo sanjam. Na Aničinem mestu bi odšel v svojo sobo in bi igral igrice. Jaz in moja sestra bi pojedla večerjo in potem še sladkarije. Mama bi mi rekla, da zaklenem vrata in, da pazim sestrico in, da greva zgodaj spat. Pustila bi nam telefon, da pokličem mamo ali tatija, če bi kaj rabil.

Ilan Hadžiabdić, 2. a

Če bi jaz ostal sam doma, bi se držal navodil, ki so mi jih dali starši. Hišo bi zaklenil in nobenega ne bi pustil noter. Najprej bi pojedel večerjo, potem pa nekaj sladkega. Na televiziji bi gledal otroške programe. Ob devetih bi si umil zobe in se pripravil na spanje.

Liam Glavina, 2. a

Danes bova z Leonom prvič ostala sama doma. Mama in oče gresta po dolgem času sama v kino. Dobila sva vsa potrebna navodila. Ob sedmi uri večerja, ob 7.30 tuširanje, ob 8.00 risanka in nato spanje. To sta zapisala na papir: NIČ SLADKARIJ IN PRIGRIZKOV. Na mobilnem telefonu sva imela vse potrebne številke. Mama nama je pred odhodom 100-krat rekla, da naju ima rada. Res sva upoštevala vsa pravila. Lepo po večerji sva si privoščila kokice in čokolado. Mama je takoj vedela, saj sva bila še budna, ko sta prišla domov. Od vse čokolade sva gledala kot dve sovici.

Naja Kodarin, 2. a

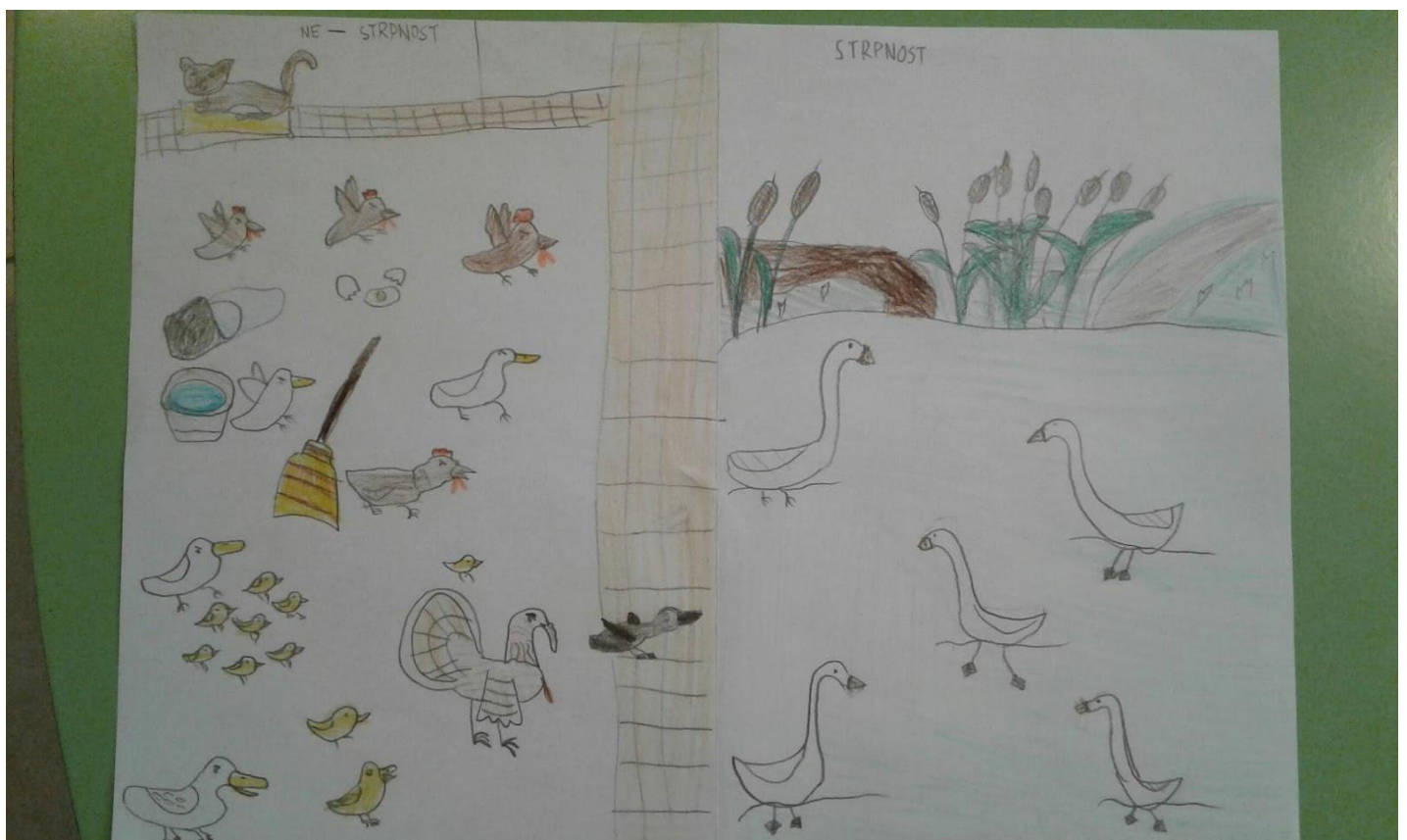
Če bi zvečer ostal sam doma, ne bi bilo nobenih problemov. Jaz bi gledal računalnik. Ne bi delal problemov, saj znam večkrat ostati sam doma, če starši morajo nekam iti. In mama mi nikoli ne piše nobenih listkov. Mi se vse zmenimo ustno in to upoštevam. Ko je ura za spat, si operem zobe in grem v posteljo.

Ermin Ibrišimović, 2. a

Po obravnavi Andersenove pravljice Grdi raček v okviru projekta MEDNARODNI DAN STRPNOSTI so učenci razmišljali o strpnosti in nestrpnosti.

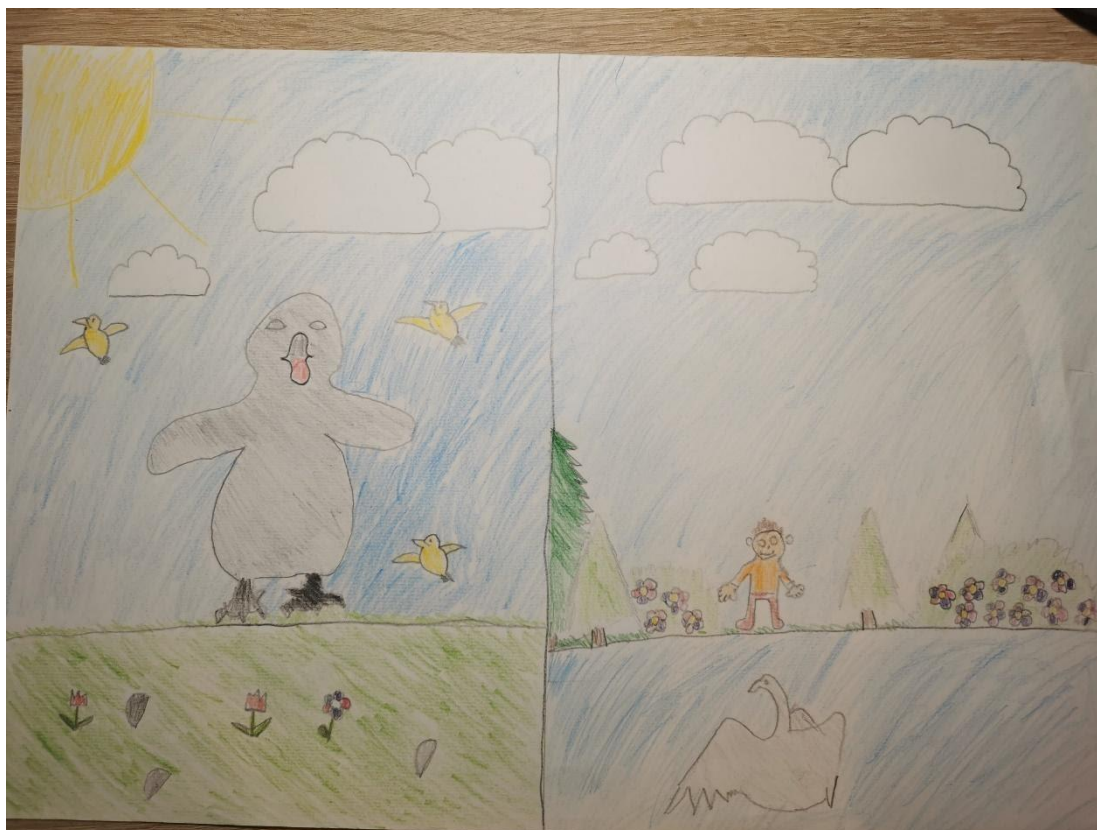
STRPNOST/NESTRPNOST

Varovala bi bratca tako, da bi tistim, ki mu nagajajo, najprej na prijazen način povedala, da to ni lepo in prav. Naj se obnašajo z drugimi tako kot bi radi, da se obnašajo drugi z njim. Če bi ga topli, bi ga naučila, kako naj se brani. Na žalost si moraš pri nas v šoli in po svetu mir izboriti sam.

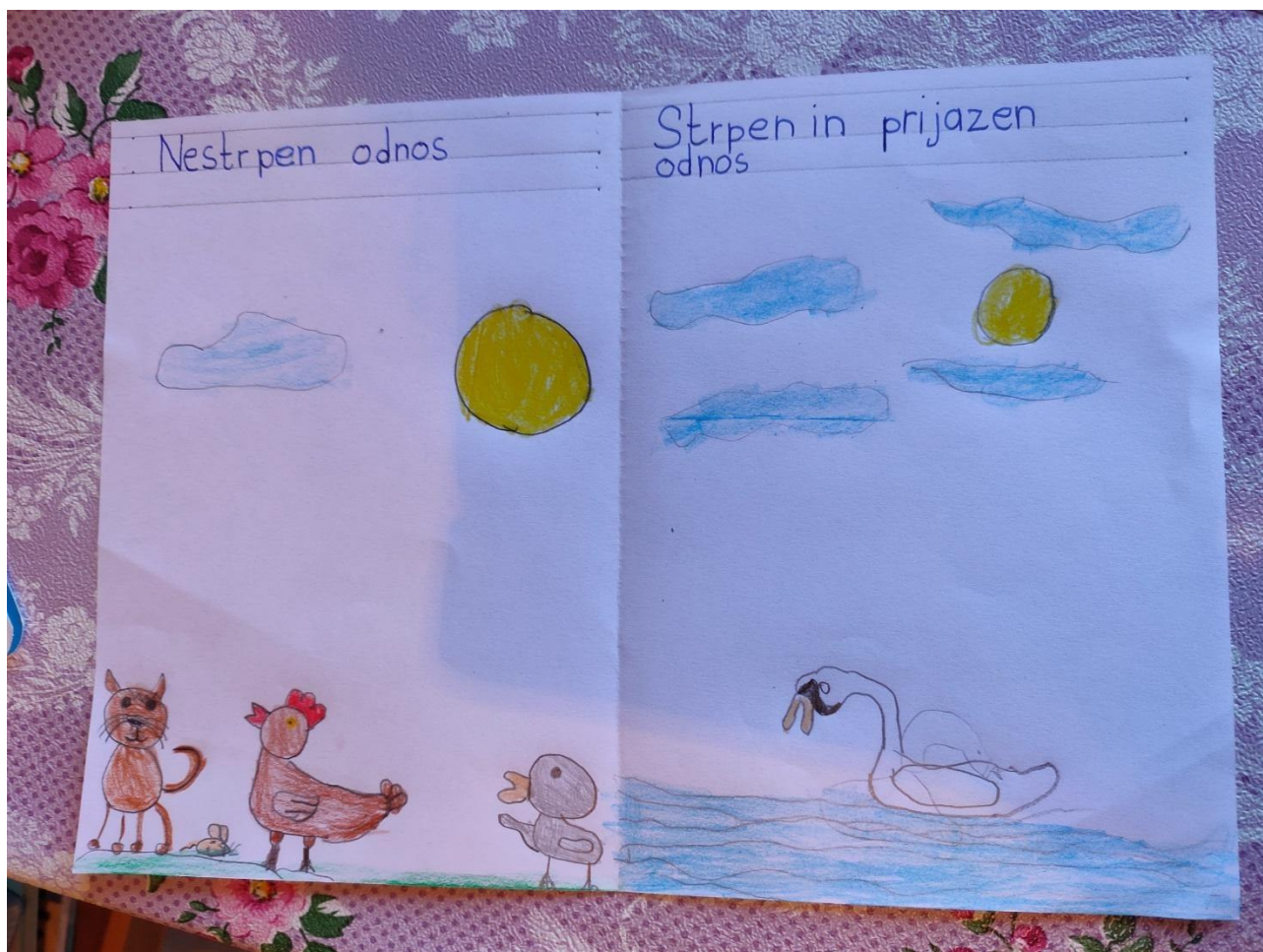
Klara Kocjan, 2. b

Če bi se kdo od starejših posmehoval mojemu bratcu, bi mu rekel, da naj se spravlja na otroke svoje velikosti in, da ga je lahko sram. Potolažil bi ga tako, da bi ga objel in bi mu rekel, da ga imam rad.

Evan Hrvatin, 2. b

Če bi bila moja sestra podobna grdemu račku, bi jo zaščitila tako, da bi jo branila pred nagajivimi otroki. Potolažila bi jo tako, da bi jo objela in ji rekla, da naj jih ne posluša, kaj ji govorijo.

Julija Vidic, 2. b

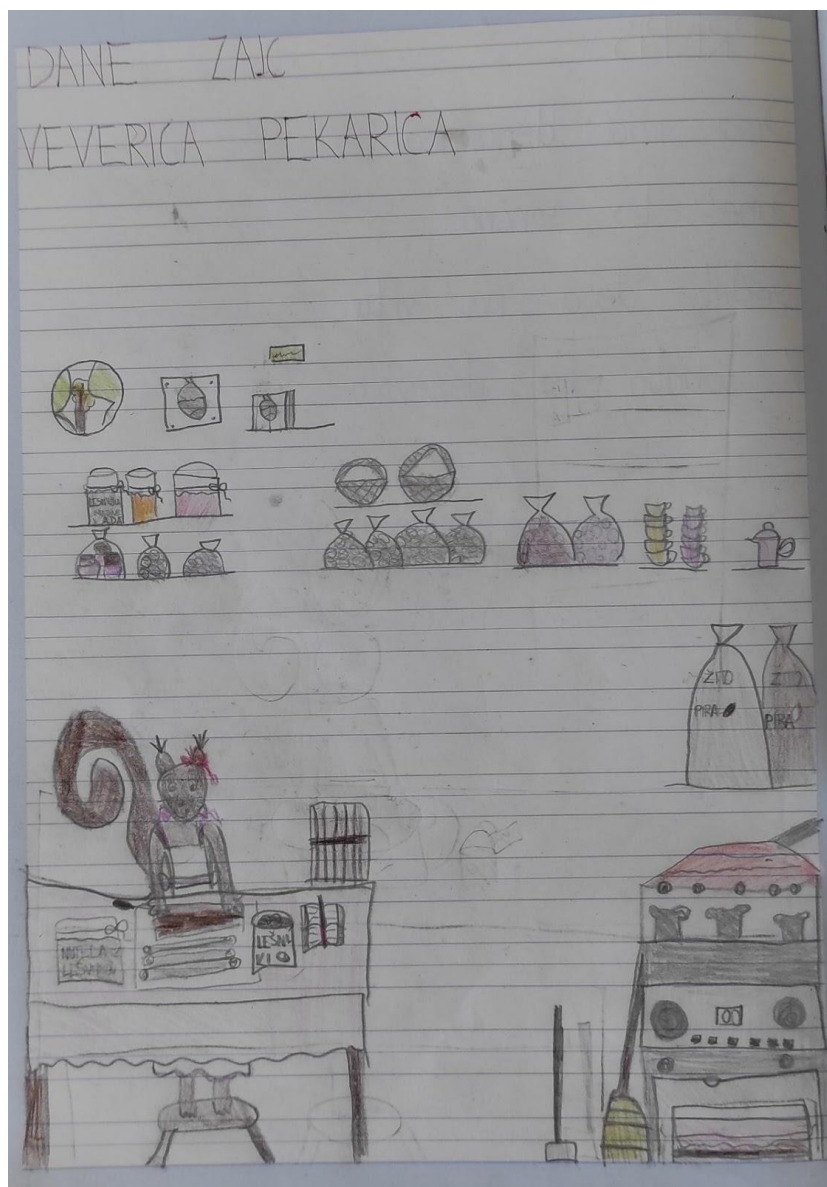
Po obravnavi pesmi Veverica pekarica pesnika Daneta Zajca je nastala tale zgodbica:

Nekoč sta živeli zelo sladkosnedna lisica in veverica pekarica.

Veverica je bila dobrega srca in je rada dobrote delila prebivalcem gozda. Zvita lisica se je delala z njo posebno prijazna. Nekega dne jo je veverica povabila na čaj. Medtem ko ga je kuhala, pa ji je lisica pojedla vso lešnikovo torto. Veverica je bila zelo razočarana.

Od takrat ji ne podari nobene slaščice več. Včasih pa ji z veje strese lešnikove olupke.

Klara Kocjan, 2. b

REKLAMA ZA KRAJ

ŠALARA

Si želite umirjenega sprehoda na svežem zraku? In prečudovitega razgleda na mestno jedro ter okoliške vasi.

Potem je Šalara pravi kraj za vas.

Na našem griču, ki se imenuje Sveta Margerita, se nahajajo številni oljčni nasadi. Po ozki stezi vodi pešpot do Gažona. Zanimiva je tudi stara italijanska šola, ki je bila zgrajena leta 1922.

Ne bom razkril vseh skrivnosti, ki jih skriva moj kraj.

Vabim vas, da jih kar sami odkrijete.

Andrej Budak, 4. a

GAŽON

Gažon je majhna vas v Krajevni skupnosti Šmarje pri Kopru.

Vaščani smo vedno dobre volje, ker imamo vino in oljčno olje.

Stara šola je volišče, kraj za druženje pa tudi plesišče.

Cerkev sredi vasi stoji, slika svetega Petra in Pavla jo krasi.

Lepo vabljeni v to istrsko vasico, kjer imamo junija vaško veselico.

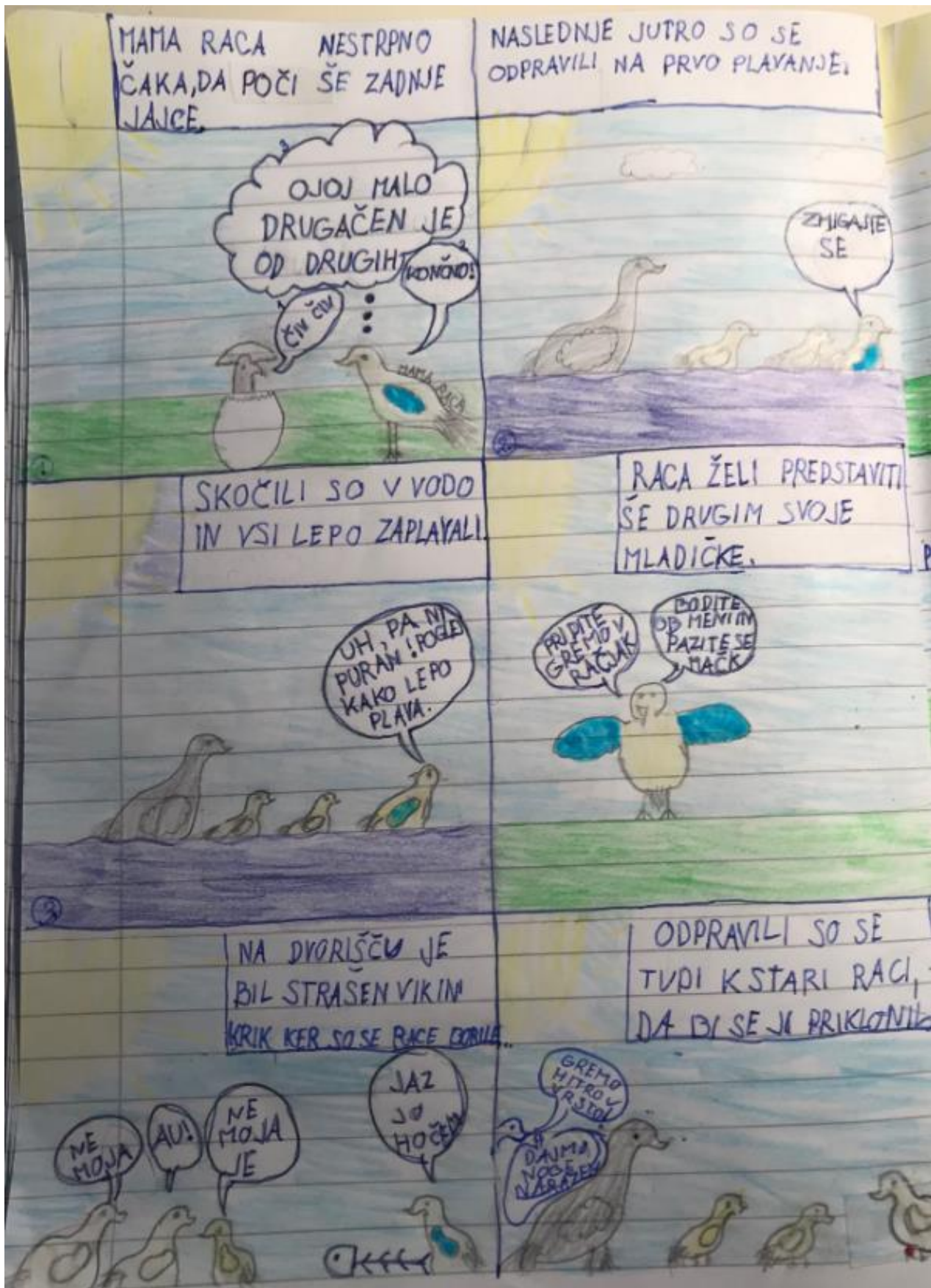
Dominik Sabadin, 4. a

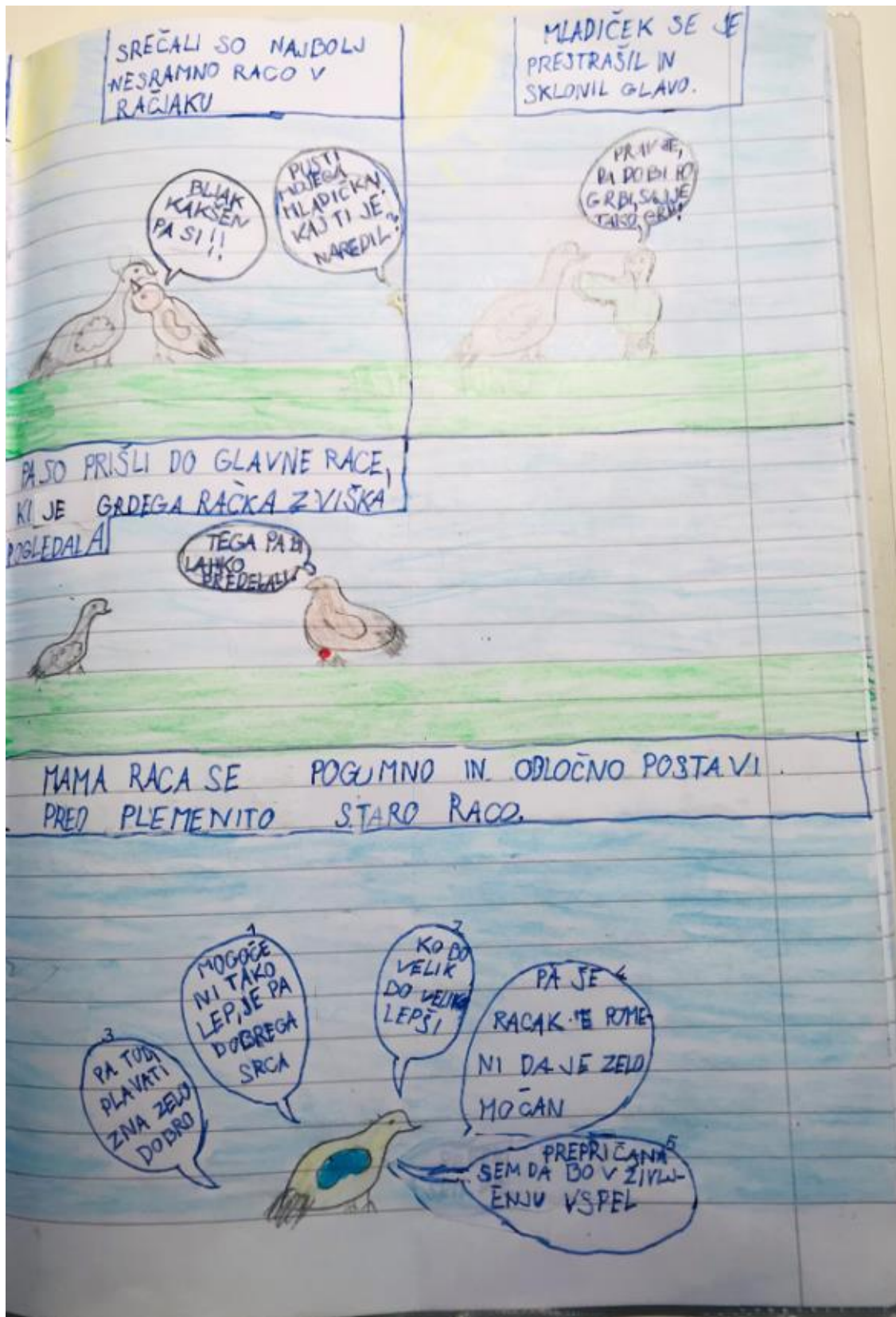
ŠMARJE

Grič, kjer je Sonce doma.

Vsi ljudje dobre volje vabljeni v najlepšo slovensko istrsko vas. Tu se lahko naužijete svežega, čistega zraka in si spočijete oko s pogledom na morje, naravo in zasnežene gore. Lahko si ogledate zanimive kulturne znamenitosti. Katere? Pridite, pa boste videli.

Jakob Žavbi, 4. a

Jakob, 4. a

Enej, 4. a

Poustvarjanje ob pesmi Ksenije Šoster Olmer Mrož

Gospod Mrož se zaljubi

Letos je na dopust v Portorož med drugimi turisti prišel tudi profesor prava Jožef Mrož. Bival je v najboljšem hotelu s pogledom na morje in vsak dan hodil na plažo.

Nekega dne, ko je šel na plažo, je zagledal čudovito mlado damo. Zbral je malo poguma, šel do nje in zajeceljal: »Živijo! Moje ime je Jožef Mrož. Mislim, da si zelo lepa. Smem izvedeti, kako ti je ime?« Mladenki Mrož ni bil všeč, a je vseeno odgovorila: »Ime mi je Riba. Ta način, kako govoriš ... Moral si zbrati veliko poguma, da si me prišel ogovoriti, vendar ga nisi zbral dovolj.« To je Mrožu dalo poguma, da je možato vprašal: »Vem, da je malce hitro, ampak, ali bi šla kdaj z mano na večerjo ali na ples?« Riba je dolgo razmišljala in, ko je Mrož skoraj že obupal je odgovorila: »Nisi ravno postaven in prej nisi zvenel možato ... Ampak prav. Šla bom na večerjo s tabo. Danes zvečer ob osmih. V katero restavracijo me boš peljal?« Mrož ni vedel, kaj naj odgovori, zato je rekel, da je to presenečenje. Ribi se je to zdelo zelo čudno, ampak se ji ni zdelo pomembno, zato je le odgovorila: »Prav. Čakala te bom tukaj. Če ne prideš do osmih, grem nazaj domov.«

Zvečer, ko se je Mrož pripravljaj na zmenek, je skozi okno zagledal Ribo, ki ga je na plaži čakala. Pogledal je na uro in videl, da ima še pet minut. Zavezal si je kravato in stekel na mesto, kjer ga je čakala Riba. Med tekom se je spomnil najboljše restavracije, ki jo pozna. Peljal jo je tja in oba sta naročila školjke. Mrož je Ribo spraševal vprašanja o njej, ona pa je njega spraševala ista vprašanja o njem. Imela sta se zelo lepo in, ko se je zmenek končal, sta se zmenila za naslednji zmenek.

Čez nekaj časa je Mrož vprašal Ribo, če bi bila njegova punca in Riba je brez oklevanja odgovorila: »Seveda! Že nekaj tednov čakam na to vprašanje!« Na isti način sta čez nekaj let začela tudi življenje skupaj in si ustvarila družino.

Meggi Rendić, 6. a

Zaljubljeni mrož

Na dopust v Portorož je prišel Jožef Mrož. Zaželel si je oditi na plažo in zaplavati. Na plaži je zagledal elegantno, lepo in samsko Ribo z bleščečimi luskami.

Mrož je zaplaval in ni mogel odmakniti pogleda z nje. Zato se je Mrož odločil, da odide do nje. Pozdravil jo je in se ji vljudno predstavil. Riba mu je rekla: »Nisi mi všeč, ker znaš samo hoditi in plavati. Če se mi dokažeš v skejtanju, se bo mogoče kaj zgodilo.« Mrož je rekel, da bo premislil do jutri in, da se jutri zjutraj dobita na istem mestu. Mrož je odšel v hotel in je ni mogel pozabiti. Odločil se je, da se ji bo dokazal v skejtanju. Ko se je zbudil, ni mogel razmišljati o drugem, kot o lepi Ribi in o današnjem dnevu. Šel je v trgovino in nakupil skejt, čelado in ščitnike. Zbral je pogum in odšel na plažo. Zagledal je zelene nezemljane, ki nosijo Ribo na nenavadno letalo. Bil je odločen, postavil rolko na tla, čelado na glavo in odskejtal v čudno letalo. Znotraj so ga napadli vesoljci, a Mrož je vse pogumno premagal. Po boju je pogledal skozi okno in videl luno. Pognati je hotel letalo, a ni imelo goriva. Zagledal je reševalno padalo, privezal Ribo in sebe na padalo in sta skočila proti luni, nato še proti Zemlji. Pristala sta v skejt parku, nakar jo je Mrož vprašal: »Ali še vedno želiš, da ti pokažem, kaj znam s skejtom?« Odgovorila mu je: »Seveda.« In Mrož je šel v skejt park. Skočil je s skejtom in hudo padel.

Riba je poklicala reševalce, ki so Mroža odpeljali v Bolnišnico Izola. Riba je prišla v bolnico, kjer ji je zdravnik povedal, da je Mrož hudo poškodovan in v komi ter, da ga mogoče ne bodo mogli rešiti. Riba ga je poljubila in Mrož se je zbudil. Tako sta se zaljubljenca poročila in srečno živela skupaj še z dvema otrokoma Mrožkom in Ribico 1.

Tadej Novak, 6. b

Ljubezenska katastrofa

No, pa je ta dan gospod Jožef Mrož prišel na dopust. Namestil se je v sobi 202 in se raztegnil na njegovo gromozansko posteljo. Naslednji dan se je zbudil, odšel na zajtrk in zagledal tako prečudovito mladenko, da so mu oči skoraj padle ven. Prisedel je do nje in jo vprašal: »Dober dan gospodična! Kako ste kaj?« Odgovorila mu je: »V redu. A vas slučajno poznam?« »Ne, ne samo zanima me vaše ime.« »Riba sem, pa vi.« »Moje ime je Jožef Mrož. No, gospodična riba, se še kaj vidiva.«

Jožef Mrož je odšel do sobe, se preoblekel v kopalke in se šel sproščat v bazene. Mrož se je sproščal in nenadoma je zagledal ribo. Poklical jo je: »Riba, pridi sem.« Riba je prišla in ga vprašala, če bi šel z njo na kepico sladoleda. Seveda, je rekel ja. Do poznega večera sta se kopala in potem sta šla v mesto na kepico sladoleda. Mrož ji ga je častil, da bi izpadel kul. Pojedla sta, se smejala, pogovarjala in preden sta odšla v svoje sobe, sta se poljubila.

Naslednji dan se je Jožef zbudil in odšel do vrat Ribe sobe in jo vprašal, če bi odšla z njim na zajtrk. Riba je sprejela povabilo in sta odšla. Ko sta pojedla, jo je vprašal, če bi se poročila z njim. Ona je sprejela. Poročila sta se in po devetih mesecih dobila otroka. Ko je rodila, je iz trebuha dobila levčka. Oba sta bila začudena in, ker ga nista marala, sta ga dala drugi družini.

Mrož je hotel, da Riba še enkrat zanosi, a ona ni več želela, zato sta se razšla. Mrož je bil tako jezen, da je pojedel prstana in odšel.

Ana Lazar Baboc, 6. b

BASEN

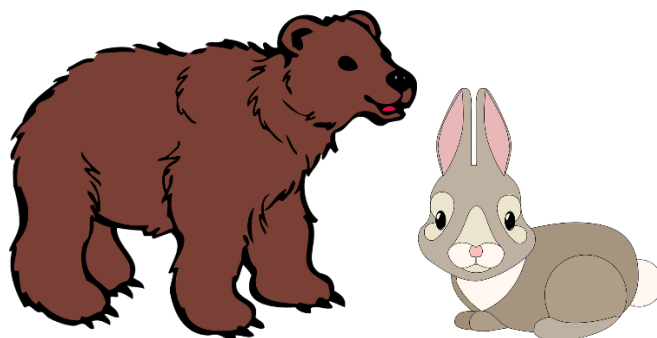
Zajec, volk in lisica se nekega večera srečajo v gozdu.
Zajec pravi tovarišema: »Vesta, kaj je novega?«
»Kaj pa?« vprašata oba radovedno.
»Sinoči sem našel veliko medu in sem ga skrbno zakopal.
Pojdimo in ga odkopljimo, dobro nam bo teknil!«

Vsi gredo do skrivališča medu in na poti srečajo gromozanskega medveda. Ta se jim posmehuje in to zajčku ni bilo všeč. Hotel ga je udariti, ampak preden se ga je zajček dotaknil, že ga je medved opraskal. Zajček, volk in lisica so bili prestrašeni in so hoteli naprej. Medved pa jih je vprašal: »Ali ste kje videli moj med? Bil je na drevesu blizu mojega brloga. Čim sem odšel, ga je nekdo pokradel.«

Zajček je seveda bil zelo zvit in ga je vzel ter ga skril, a jezen je bil na medveda, ker ga je popraskal in se mu zlagal. Medved jim je dovolil, da gredo dalje in takoj, ko jim je medved obrnil hrbet, se mu je zajček začel posmehovati, kako je butast in zgubljen ...

Čez nekaj časa pridejo do skrivališča medu in opazijo medveda. Zasmeji se zajčku in reče: »Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.«

Steče k njemu in mu odgrizne tačko. Zajček pade na mrzlo jutranjo travo jokajoč od bolečin. Medved se zareži in mu pove: »Osel gre samo enkrat na led.«

Nika Štolfa, 7. a

DOBER KMET JANEZ (BAJKA)

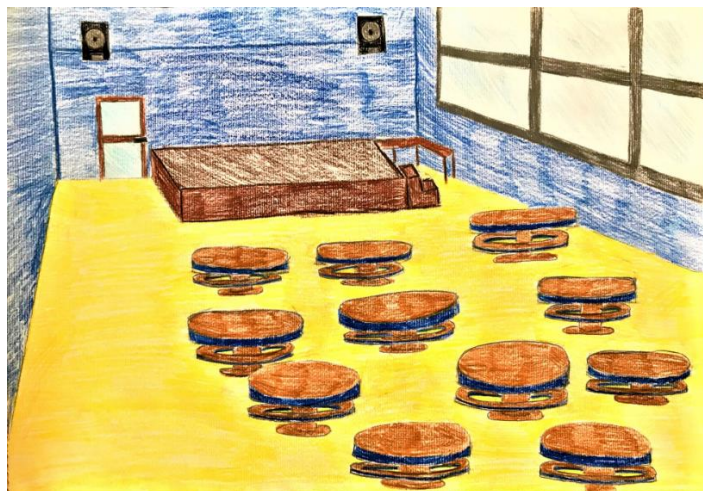
Že veliko časa nazaj pred Kristusom je živel reven in pošten kmet Janez s tremi otroki. Že dolga leta je garal za svoj pridelek pšenice, ker se je hotel prijaviti na vsakoletno kraljevo tekmovanje v pridelovanju pšenice, da bi lahko plačal svojim otrokom šolo.

Prišlo je leto 192 pr. Kr., ko je pridelal največ in najlepšo pšenico v mestu. Vsi drugi kmetje so bili zelo ponosni in veseli za njega, namreč vedeli so, da je za tako veliko količino pridelka, potrebno veliko garanja. Odločil se je, da se bo prijavil na tekmovanje. Na tem tekmovanju pa je takratni kralj Leopold izbral kmeta z največ in najlepšo pšenico in mu dal zaradi vsega garanja denarno nagrado. In res, kmet je imel najbolj zlato in žarečo pšenico od vseh na tekmovanju, zato je tudi zmagal. Leopold mu je izročil denarno nagrado in otrokom je lahko plačal šolo. Ker mu je ostalo še veliko denarja, je z njim vsem revnim otrokom v mestu plačal šolo. Od takrat naprej so ga meščani še bolj častili, celo bolj kot kralja. Takoj, ko je kralj Leopold to izvedel, je postal od jeze rdeč kot paradižnik. Svojim vojakom je ukazal, da pravičnega kmeta ubijejo.

Grški Bog Hermes je to slišal in je kralja kaznoval s smrtjo. Iz tega so se vsi meščani naučili, da moraš biti v življenju pošten in pravičen za dobro sebi in drugim.

Keli Buršič, 7. a

Priloga v italijanskem jeziku

Nagradni natečaj »100 Gianni Rodari – Sulle ali della fantasia«

Gianni Rodari je eden najpomembnejših predstavnikov sodobne italijanske književnosti. Bil je pisatelj, pesnik, pedagog, osnovnošolski učitelj in novinar, ki je vstopil v srca tako otrok kot odraslih. Njegova dela odražajo njegovo domišljijo, humor in neskončen optimizem. Leta 1970 je prejel nagrado Hansa Christiana Andersena za mladinsko književnost.

23. oktobra 2020 smo praznovali **100. obletnico** Rodarijevega rojstva. Ob tej častitljivi obletnici je *Oddelek za italijanistiko Fakultete za humanistične študije Univerze na Primorskem* v sodelovanju z *Generalnim konzulatom Republike Italije v Kopru*, *Samoupravno skupnostjo italijanske narodnosti*, *Skupnostjo Italijanov Giuseppe Tartini iz Pirana* ter *Italijanskim središčem Carlo Combi iz Kopra* razpisal **nagradni literarni in likovni natečaj v italijanskem jeziku**, in sicer z naslovom **»100 Gianni Rodari – Na krilih domišljije«**.

Učenci naše šole so dosegli izjemne dosežke.

Kategorija prvega vzgojno-izobraževalnega obdobja:

1. mesto: **Alja Kocjančič**, 3. B, *Ci vuole la natura* (poezija)
2. mesto: **3. A razred**, *Il fiore magico* (poezija)
3. mesto: **Sara Gabrijelčič**, 3. B, *L'autunno* (poezija)

Kategorija drugega vzgojno-izobraževalnega obdobja:

1. mesto: **4. A razred**, *La pace* (poezija – skupinsko delo)
2. mesto: **Maruša Hrandek**, 5. B, *L'amicizia* (poezija)
3. mesto: **Eva Štolfa**, 5. B, *La scuola è anche divertimento* (poezija).

V nadaljevanju sledijo zmagovalne poezije.

Alja Kocjančič, 3. b

CI VUOLE LA NATURA

Mi piace la natura,
di lei mi prendo cura.
La natura si deve rispettare
e semplicemente amare.

La natura, le piante e gli animali
sono molto importanti
per il nostro pianeta
e per tutti gli abitanti.

Le coccinelle portano la felicità
e le api tanta bontà.
Le api ci danno il miele
perciò sono un animale fedele.

Il piccolo fiore
ha un buon odore.
Dal piccolo fiore
cresce un albero enorme.

I fiori non si devono raccogliere,
ma soltanto guardare con gli occhi.
Per fare tutto ci vuole un fiore
e tanto amore.

Učenci 3. a

IL FIORE MAGICO

Guarda che bel prato
che è molto colorato.
Sul prato crescono tanti fiori,
fiori di mille colori.

Sul prato gioca un bambino
che è un po' birichino.
Si chiama Lello
e si innamora subito di un fiore bello.

Questo fiore
è davvero magico:
ha un gran cuore
e regala tanto amore.

I suoi amici fiori profumano
e le api sopra di loro volano.
I fiori ci danno l'ossigeno per respirare
e le api il miele da mangiare.

Questa è la magia vera
che succede ogni primavera.
I fiori sono davvero importanti
ed è giusto che ci siano tanti.

Sara Gabrijelčič, 3. b

L'AUTUNNO

L'autunno è arrivato
il bosco ora è colorato
e le foglie cadono sul prato.

Učenci 4. a

LA PACE

Che cos'è la pace?
A spiegarlo sei capace?

Vuoi scoprirlo insieme a noi?
Sì, dai, dai, dai che lo vuoi.

La pace significa non litigare con gli amici
ma essere in compagnia felici.

Con gli amici ci piace cantare
ed ai giochi di società partecipare.

Tra di noi ci aiutiamo
e insieme ridiamo.

La pace è la famiglia
che ci mette allegria.

Con la famiglia ci piace stare
e i nostri genitori abbracciare.

Molti di noi trovano la pace in natura
della quale bisogna prendersi cura.

La pace è andare al mare
e sulla sabbia camminare.

Per avere un mondo migliore
agli anziani bisogna dare tanto amore.

La pace è anche amare la vita
che con le cose belle è addolcita.

La pace tra il popolo deve regnare
perché la guerra non è bello fare.

Maruša Hrandek, 5. b:

L'AMICIZIA

L'amicizia è come un gioiello,
avere gli amici è molto bello.

Giocare con loro, parlare, scherzare,
ridere ed insieme andare al mare.

L'amicizia significa stare insieme;
cari amici - vi voglio bene!

Eva Štolfa, 5. b:

LA SCUOLA È ANCHE DIVERTIMENTO

"Cari ragazzi, oggi interrogazione!", dice la maestra,
ed io subito con le mani in testa.

Le mani cominciano a sudare
e il cuore a palpitare.
Che terrore, vorrei scappare!

Con le dita incrociate sotto il banco,
guardo impaurita il mio compagno affianco.
Anche lui, quando sente chiamare il suo nome,
diventa bianco
come il talco.

Ma dopo un minuto di silenzio,
la maestra sorride e dice
che era tutto uno scherzo.

Sì, la scuola è anche questo.

Festival della Poesia del Mare di Pirano

Piranski festival poezije o morju

Samoupravna skupnost italijanske narodnosti Piran je v sodelovanju s Skupnostjo Italijanov »Giuseppe Tartini« organizirala **mednarodni nagradni natečaj v italijanskem jeziku**, in sicer v sklopu **Piranskega festivala poezije o morju**. Tri učenke so pod mentorstvom učiteljice Anje Segulin prejele priznanje in nagrado za svojo poezijo. Učenka **RONJA TOMAZIN** se je s svojo poezijo "*Gli animali al mare*" uvrstila na **1. mesto**. Nagrajeni pa sta bili tudi učenki **ALJA KOCJANČIČ** in **EVA ŠTOLFA**. Sledijo pesmi.

IL MARE AZZURRO, IL MARE BLU

Mi piace il mare azzurro, il mare blu,
nel cielo c'è il sole,
nel mare ci sono i pesci
e io faccio i castelli di sabbia.

Il mare azzurro, il mare blu,
andiamo in spiaggia,
prendiamo il sole
e facciamo il bagno.

Il mio mare azzurro, il mare blu,
il nostro caro mare sei tu.

Alja Kocjančič, 3. b

GLI ANIMALI AL MARE

Gli animali vanno al mare
per giocare e per nuotare.

La stella marina indossa il suo vestito rosso in una cabina
e la farfalla gioca con la palla.

La cavalletta va in bicicletta
e l'uragano soffia via il pellicano.

L'anaconda fa surf sull'onda
e il pavone canta sotto l'ombrellone.

Quando il cielo è colorato dal tramonto
gli animali si addormentano in un secondo.

Ronja Tomazin, 6. b

IO E IL MARE

Forse sembrerà strano,
ma a me il mare piace solo da lontano.

Amo guardare l'acqua cristallina
e sentire il suo rumore rilassante che mi mette allegria.

Non amo le alghe, i granchi e i ricci che mi pungono
e neanche le onde che contro le rocce mi sbattono.

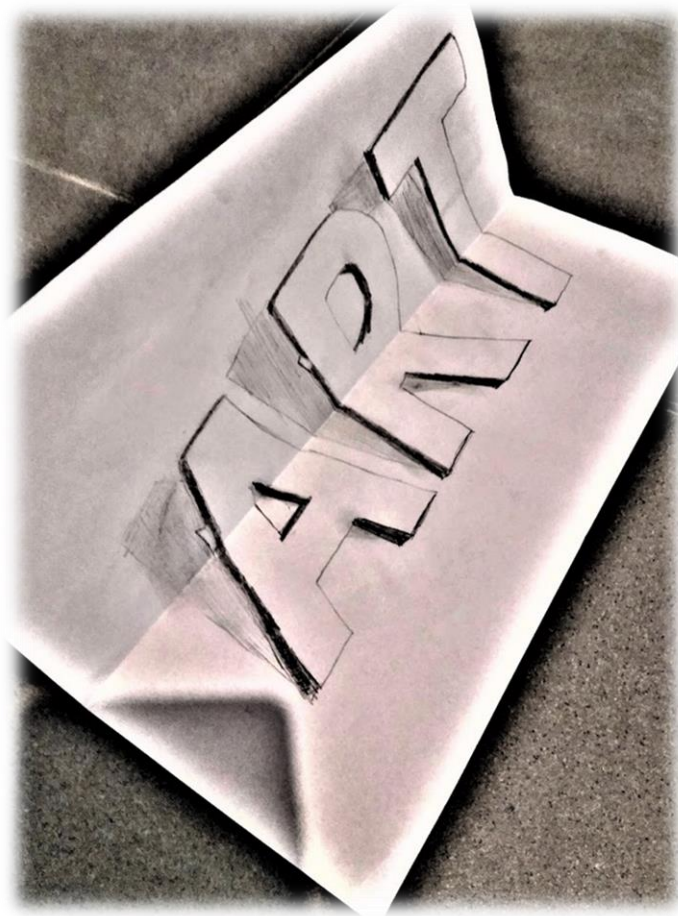
Non amo la sabbia nel costume e l'acqua salata in bocca.
Non mi piacciono i sassolini che punzecchiano i miei piedini.
Oh, che dolore, le meduse provocano un gran bruciore.

No, il mare proprio non fa per me.

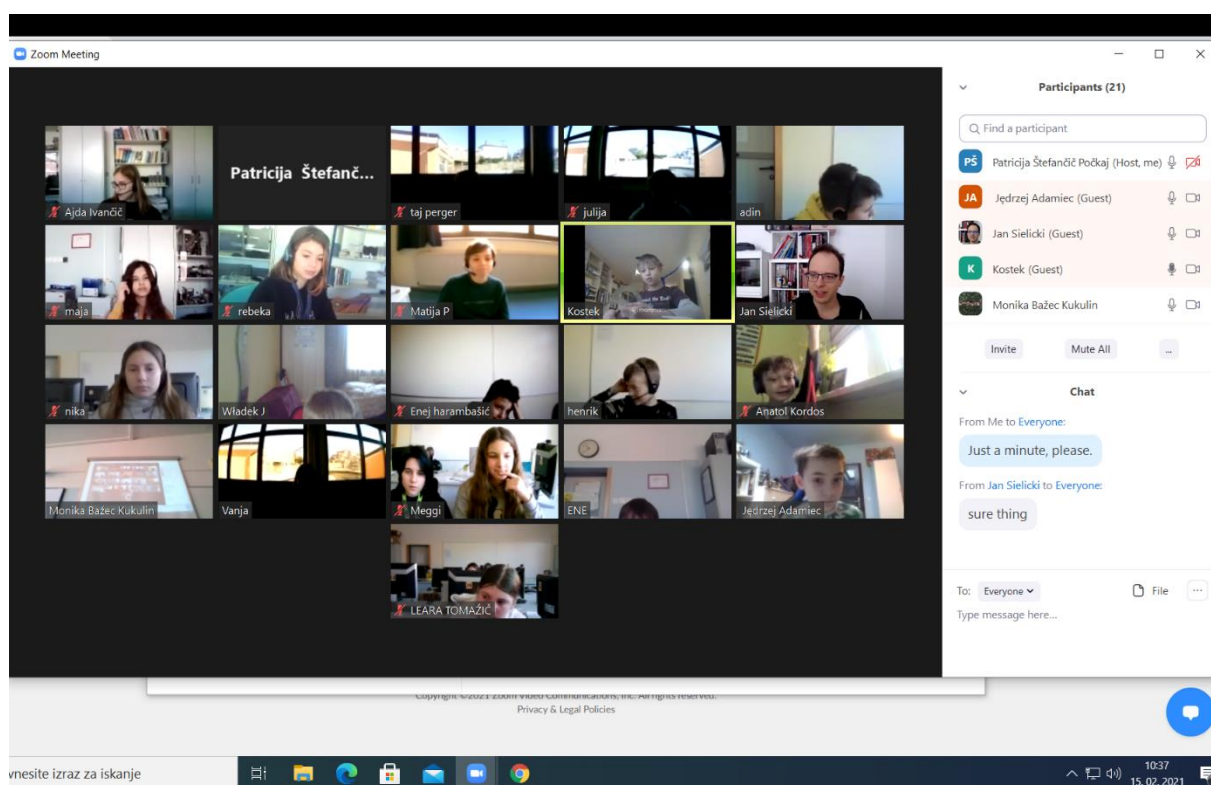
Eva Štolfa, 5. b

Priloga v angleškem jeziku

V šolskem letu 2020/21 so se učenci 6. a vključili v mednarodni projekt Pomahajmo v svet – Say hello to the world. Povezali smo se s partnersko šolo Niepubliczne Przedszkole Dwujęzyczne Mały Podróżnik Varšava, Poljska. Organizirane so bile štiri video konference na različne teme. Peto video konferenčno srečanje pa je potekalo v juniju. Jezik sporazumevanja je bila angleščina. Na naši četrti konferenci smo poljskim prijateljem predstavili Koper. Tu je nekaj utrinkov z aprilskega srečanja.

Koper is the 6th largest city in Slovenia. It lies in the southwestern part of Slovenia by the Adriatic sea.

The city has a population of 47,539. In addition to Slovene, Italian is also an official language. Koper has a mayor named Alež Bržan. Koper's postal code is 6000.

Koper's flag

and coat of arms

CLIMATE

Koper has got mediterranean climate – long, hot summers, mild winters, it is often windy.

In winter in February the temperature of the sea is 8 degrees Celsius and in summer in August it is 24.

Nika Zarja Čopi, 6. a

THE HISTORY OF KOPER

Koper as an island

I don't think you know, but Koper used to be an island that looked as a shield.

The Legend

The legend has it that Koper was made in a fight between Poseidon, god of the sea and Athena, goddess of wisdom. Athena took refuge in these parts and when Poseidon found her a war began. Athena's shield fell into the sea and turned into an island.

Names before „Koper“

Koper had a few other names before it was named Koper. It also had a few different leaders. Romans called it Capris. In the time of pope Gregor I. it was called Insula Capraria. Byzantines called it Justinopolis. Patriarchs of Aquileia called it Caput Histriae. Only Venetians gave it the Italian version of its current name: Capo d' Istria.

How Koper became a part of Slovenia

Koper was assigned to Italy after World War I, but in the year 1954 it became a part of Slovenia and with that a part of Yugoslavia. In 1991 Slovenia became an independent state and in 2004 it joined the European Union.

Meggi Rendić, Maša Hrvatin, 6. a

LET'S GO SIGHTSEEING

There are a lot of interesting old palaces you can see in Koper:

PRAETORIAN PALACE,
PALACE CARLI,
PALACE CADAMURO MORGANTE,
PALACE TOTTO EX GAVARDO,
PALACE ALMERIGOTTI,
PALACE BRUTI,
PALACE VISSICH- NARDI,
PALACE GRAVISI-BUTTONAI and many more.

There are a lot of squares like Tito's square, Prešeren's square, Carpaccio's square, Giordano's square, Gramsci's square...

There is also a beautiful fountain called da Ponte fountain.

Nika Bruketa, 6. a

PUBLIC BUILDINGS IN KOPER

There is a town hall.

There is a health center where you can go and see the doctor.

There are museums where you can see old things.

There is a theatre where you can watch performances.

There is a library where you can borrow books.

There are art galleries where you can see the paintings.

There are kindergartens for the children from the age of 11 months to the age of six.

There are schools: primary schools, secondary schools and a university.

There is a music school where you can learn to play a musical instrument.

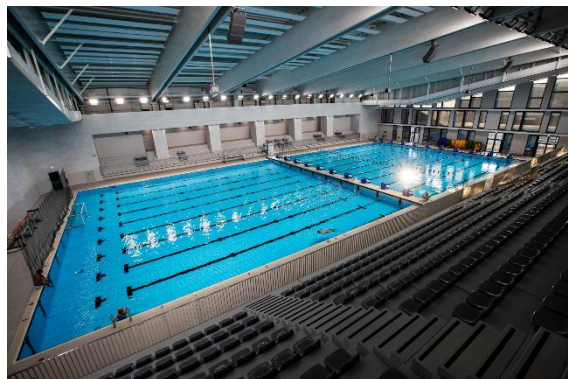
There is a cinema where you can watch films.

There are some shopping centres where you can buy everything you need.

In Koper there is also a police station, a bus station, a fire station, a train station, a seaport, a stadium, a sports centre, a swimming pool and some churches.

But in Koper there isn't an opera house, an airport, a hospital, a zoo and a subway.

Henrik Grižonič, 6. a

ISTRIAN DISHES

There are a lot of excellent restaurants in Koper where you can taste the typical istrian dishes, such as :

- **Bakala** is a thick fish spread made of dry cod, garlic and olive oil.

- **Bobiči** is a kind of stew made of beans, corn, potatoes, carrots...

- **Fritaja** is just a regular scrambled egg. Fritaja can be prepared with wild asparagus, truffles, sausages, prosciutto, and other products.

- **Pršut** known as prosciutto is dried ham that is usually thinly sliced and served uncooked. Prosciutto is usually served with cheese, olives, and homemade bread.

- **Riba** is a fish. We have many fish breeds in our country, such as tuna, cod, bream, sardines and more.

- **Kroštole** are a crispy fried pastries. There's lots of sugar on them and they are very delicious.

A very important and healthy ingredient for many dishes is olive oil. My family produces olive oil and sells it. Here is a picture of an olive tree which is 200 years old.

Maja Glavina, 6. a

WHAT DO WE GROW IN OUR REGION?

A lot of people have got olive groves ...

and vineyards.

In the orchards you can see:

figs

persimmons

peaches

and other fruits like cherries, apples, pears, plums, apricots and even mandarins and lemons.

In the gardens and fields people grow lettuce, cucumbers, tomatoes, peppers, potatoes, cabbage, carrots.

Matija Paladin in Enej Sabljaković, 6. a

SHOPPING IN KOPER

Koper offers many opportunities for shopping in the small stores in the old city centre or in modern shopping centers.

Barba fusion salt showroom

The boutique store offers an assortment of various local products and salt and spice mixtures of their own Barba salt brand. It is the salt and salt flower from Piran, enriched with natural additives such as peppers, different herbs, wine and other interesting additions.

Da Ponte chocolate shop

Da Ponte shop offers sweet delights from their own production. Among their sweet assortment, the various chocolate pralines and other sweet delights stand out, which will remind you of your visit to Koper.

Market

Local farmers sell their local fruits and vegetables fresh and full of taste at the market stalls.

Near the market you can also find two fish markets, where you can choose among the selection of fresh fish.

Shopping centres

Koper has also some shopping centres, which will welcome you with several different stores. The centre also has restaurants and bars so that you can keep up your strength while shopping.

Rebeka Cerkvénik Petrarca, 6. a

SPORTS IN KOPER

Popular sports in Slovenia are: soccer, basketball, volleyball, handball, swimming, tennis, waterpolo, athletics, skiing, ski jumping.

In Koper you can be very active and you can do different sports. You can go hiking. You can go cycling or rollerblading along the old road by the sea between Koper and Izola which is now closed for the traffic.

There is a football stadium and you can watch football matches.

You can catch fish in sea, you can go swimming and scuba diving. You can ride a bike along a bike trail.

There is a sports centre where we can play soccer, basketball...

Adin Beganović, 6. a

PORT OF KOPER

One of the biggest companies in Koper is the PORT OF KOPER. A lot of people work there.

A lot of ships come to Koper every day. They bring or take a different cargo.

There are a lot of terminals at the port: the container terminal, the car terminal, the general cargo terminal, the reefer terminal, the wood terminal, the silos terminal, the alumina terminal, the iron ore and coal terminal.

Vanja Volaš, 6. a

*Prispevki v okviru
projekta Trajnostna mobilnost*

VOŽNJA Z VLAKOM

Všeč mi je bilo, ko se je vlak zvito ustavil in, ko smo šli v tunel. Med vožnjo sem videl češnjo, jablano in slivo. Presenetilo me je, ko smo se peljali nad prepadom. Z vlakom bi potoval v Črnotiče. Vožnja z vlakom mi je bila zanimiva, ker je vlak peljal mimo reke, med travniki in polji, kjer sem videl krave in konje. Peljali smo se s potniškim vlakom v kabini. Spoznali smo strojevodjo in njegove naprave. Videl sem polno gumbov in ročko za ustavljanje. Prednost vožnje z vlakom je, da se lahko pelje več ljudi skupaj, opazujemo, spimo, lahko se igramo karte ali beremo knjige. Bilo je zelo zabavno.

Ilan Hadžiabdić, 2. a

Vožnja z vlakom mi je bila zelo všeč. Najprej smo si ogledali železniško postajo. Videli smo velike ekrane, na katerih je prikazan vozni red vlakov. Nato smo se vkrcali na potniški vlak. Ker sem bila na vlaku prvič, so me presenetile kabine, kjer sedi več ljudi skupaj. Med potjo do Kozine smo skozi okno lahko opazovali pokrajino. Vožnja je bila prijetna in varna. Z mamo sva se dogovorili, da naslednjič obiščemo Ljubljano. Spoznali smo tudi strojevodjo, ki upravlja vlak. Vožnja z vlakom je varna in udobna in pripomore k čistemu okolju, saj zmanjša promet, zato jo priporočam vsem.

Naja Kodarin, 2. a

V četrtek smo se odpravili na izlet z vlakom. Do Kopra smo šli z avtobusom. Ogledali smo si avtobusno in železniško postajo. Potem smo šli z vlakom do Kozine. Vlak je peljal zelo hitro. Čez okno smo si ogledali lepo naravo. V Kozini smo pojedli malico in se vrnili nazaj v šolo. Vožnja z vlakom mi je bila zelo všeč. Še kdaj bi si želela peljati z vlakom. Zelo zabavno je bilo.

Nola Zrim, 2. a

Vožnja z vlakom mi je bila všeč. Med vožnjo sem videla gradove. Spoznala sem strojevodjo. Presenetilo me je, da imajo stranišče. Z vlakom bi želela potovati v Ljubljano. Vožnja z vlakom se mi zdi zanimiva, ker lahko stojim. Prednosti vožnje z vlakom so, da se pripelje več ljudi in, da manj onesnažuje okolje. Vožnjo bi priporočala prijateljici, da bi bila vesela.

Marie Martič, 2. a

Z vlakom mi je zelo zanimivo potovati. Bilo mi je dobro zato, ker sem lahko hodil po vlaku. Med vožnjo sem videl konje. Spoznal sem novi kraj. Presenetilo me je, da ko smo lulali, smo se guncali. Z vlakom bi potoval v Bosno in Hercegovino. Bilo mi je zanimivo, da smo lahko pogledali kabino. Vlak je hitrejši od nekaterih vozil. Vožnjo z vlakom bi priporočal prijatelju zato, ker je zelo lepa. Rad bi, da v vlaku naredijo, da se lahko je.

Liam Glavina, 2. a

Meni je bilo všeč, da smo lahko šli v kabino. Imeli smo zelo lep pogled skozi okno. Z vlakom bi odpotoval do Ljubljane. Presenetilo me je, da so bile mize v vlaku. Vožnja z vlakom se mi zdi zelo zabavna. Na vlaku je bil tudi vece. S starši smo se odločili, da namesto z avtom, v Nemčijo odidemo z vlakom. Tako bomo zbežali gužvi. Bilo mi je všeč, ko je vlak trobil. Vlaki so varno in okolju prijazno prevozno sredstvo.

Tijan Gluvak, 2. a

Vožnja z vlakom mi je bila zelo všeč. Videla sem krave in konjičke. Videla sem, da ima vlak stranišče. Z vlakom bi želela obiskati neznane kraje. Z vlakom se vozi več ljudi in se lahko družijo. Tudi, če vlak pelje, se lahko sprehajaš. V lokomotivi se nahaja strojevodja. Ker se z vlakom vozi veliko število ljudi, se uporablja manj avtomobilov in se manj onesnažuje. Vožnjo z vlakom bi priporočala vsem, ker je zabavno in koristno.

Lia Rojac, 2. a

Vožnja z vlakom mi je bila všeč. Med vožnjo sem videla konje in krave. Presenetilo me je, da je vožnja z vlakom zelo zabavna in spoznala sem, da lahko z vlakom potujemo kamorkoli. Z vlakom bi si želela potovati v Ljubljano. Vožnja z vlakom mi je zanimiva, ker skozi okno opazujem naravo. Prednosti vožnje z vlakom so spoznavanje novih prijateljev in novih krajev. Vožnjo z vlakom bi priporočala prijateljici, ker mi je bila zelo všeč in zanimiva.

Rubi Pencelj, 2. a

Prvič sem se vozila z vlakom. Šla sem z učiteljico in sošolci iz Kopra na Kozino. In bilo je zelo lepo. Med potovanjem sem videla še en vlak, naravo, živali. Vlak sem prvič videla. Nikoli še nisem videla, kako izgleda. Želela bi potovati dlje. Morda, ko grem v Srbijo. Vožnja mi je zanimiva, ker se lahko sprehodimo po vlaku. Prednosti vožnje z vlakom so, da je udobno in, da sedimo vsi skupaj. Prijatelju bi priporočala vožnjo z vlakom, ker je zelo zabavno in lepo. Komaj čakam, da se spet vozim z vlakom.

Una Pantić, 2. a

V okviru projekta TRAJNOSTNA MOBILNOST so si učenci Ema Urbančič, Tilen Marinac, Leonard Emmanuel Bernetič in Mateja Jurinčič s karticami, ki so jih zbirali v tednu mobilnosti, izmislili zanimivo igro.

Ime igre: KARTA ROZI

Število igralcev: 4

Navodila igre:

1. Vsak igralec dobi štiri karte.
2. Najmočnejša karta je karta zlato jajce.
3. Igralec, ki je na vrsti, vrže poljubno karto na mizo.
4. Če zadnji od štirih igralcev v krogu vrže enako karto na kupček kart, kupček pobere.
5. Igra se konča, ko zmanjka kart. Zmaga igralec, ki dobi zadnjo karto.

Prav tako v okviru projekta Trajnostna mobilnost smo se z avtobusom odpeljali na železniško postajo v Kopru, nato pa se z vlakom do Kozine. V ta namen so nastali naslednji zapisi:

Z VLAKOM DO KOZINE

Vlaki so mi všeč. Rad se vozim z njimi. Izlet na Kozino je bil zabaven. Potoval sem s sošolci. Malica je bila odlična. Spoznali smo strojevodjo. V veceju je bilo zabavno. Sedel sem s sošolcem Tajem. Skozi okno sem videl zajca. Vlak je imel pet vagonov. Vlak pelje potnike v Sežano, Novo mesto, Hodoš, Velenje, Maribor in v Jesenice. Vlak je ustavil na postaji Hrpelje-Kozina.

Martin Kovač, 2. b

Z VLAKOM DO KOZINE

Z avtobusom smo se odpeljali do avtobusne postaje. Nato smo pot z vlakom nadaljevali do Kozine. Na Kozini smo pomalicali. Ogledali smo si vas. Z vlakom smo pot nadaljevali do Kopra.

Lukas Žgavec Rupnik, 2. b

oljke

Šolsko glasilo OŠ Šmarje pri Kopru

Prispevke izbrale učiteljice na razredni in predmetni stopnji.

Izbor likovnih del: Matjaž Borovničar

Računalniška obdelava: Astrid Bržan

Uredila: Astrid Bržan

junij 2021